

Teatr blisko nas....

Teatr Lubuski w Zielonej Górze ma już 57 lat W 2006r. obchodził 55 lat Sceny Zawodowej. W 2008 roku, we wrześniu będzie obchodził 45-lecie Sceny Lalkowej.

Zespół aktorski Lubuskiego Teatru liczy w tej chwili 25 osób, wśród nich są m.in. Elżbieta Donimirska, Magdalena Gałuszka, Kinga Kaszewska, Marta Kwika, Karolina Liminowicz, Beata Rynkiewicz, Wioletta Sokal, Jolanta Szajna, Maria Weigelt, Anna Zdanowicz, Artur Beling, Wojciech Czarnota, Paweł L. Gilewski, Tomasz Karasiński, Cezary Kazimierski, Andrzej Nowak, Wojciech Romanowski, Ludwik Schiller, Cezary Wiśniewski, Jan Wysocki.

W siedzibie Teatru Zespół gra na czterech scenach: Kameralnej im. Stanisława (Stula) Hebanowskiego (1912-1983), kierownika literackiego TL w latach 1960-63; Dużej Scenie im. Stanisława Cynarskiego—aktora, który "był kamieniem węgielnym tego Teatru"; Scenie Studyjnej im. Haliny Lubicz - aktorki oraz Scenie Lalkowej.

Ostatnio otwarta została Stała Scena Lubuskiego Teatru w Żarskim Domu Kultury, w Głogowie, Żaganiu, Krośnie Odrzańskim.

Najpopularniejsza aktorką sezonu 2006/2007r. została Marta Artymiak

Przyjacielem młodzieży Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych jest Wojciech Czarnota, który pomógł nam w poznaniu teatru od kulis, opowiadał śmieszne anegdoty z życia aktorów, ale przede wszystkim w czasie prób z nami przekazał tajniki pracy aktorskiej.

Za najciekawszy spektakl w sezonie teatralnym 2006/2007, zdaniem studentów i pracowników naukowych Uniwersytetu Zielonogórskiego, – „Strumień” w reżyserii Leszka Mądzika

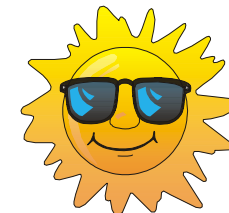
z muzyką Andrzeja Zarzyckiego, który mogliśmy oglądać ponownie w styczniu 2008r.

„Ludzkie ciało... prowokuje, kusi, podnieca, zachwyca i budzi szacunek. Przez spojrzenie, dotyk na nie reagujemy. Jest zapisem czasu.” (Leszek Mądzik)

Jednym z ciekawszych spektakli granych w styczniu jest premiera z kwietnia 2007r. „Zabijanie Gomułki” według powieści Jerzego Pilcha "Tysiąc spokojnych miast" w adaptacji Roberta Urbańskiego. Rola Ojca gra w nim p. Wojciech Czarnota.

W lutym 2008r. Odbędzie się premiera **WIZYTY STARSZEJ PANI (Der Besuch der alten Damen)**, tragicznej komedii w trzech aktach Friedricha Durrenmatta.

TWARZĄ DO SŁOŃCA

**CYKLICZNE PISMO
MŁODZIEŻY SZKOŁY ZAWODOWEJ
WYDANIE SPECJALNE—TEATR...**

Europejski Fundusz Społeczny

PROJEKT „W CIOSIE O WSPÓLĄ PRAZYSZŁOŚĆ”

OSOBOWOŚCI WSPÓŁCZESNEGO TEATRU W POLSCE

LESZEK MĄDZIK—twórca Sceny Plastycznej KUL

Jego teatr brał udział w ponad pięćdziesięciu międzynarodowych festiwalach na wszystkich kontynentach, wielokrotnie przywożąc z nich nagrody i wyróżnienia: Nagroda Krytyków za "Wilgoć" na Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Eksperymentalnych w Kairze, nagroda za reżyserię, scenografię i technikę teatralną za "Zielnik" na światowym festiwalu teatralnym w Japonii, Nagrodzie Specjalnej na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym w USA.

KRZYSZTOF WARLIKOWSKI jest jedynym polskim inscenizatorem teatralnym, którego spektakle trzy kolejne lata były zapraszane na Festiwal w Awinion. Jego "Oczyszczeni" otrzymał tytułową Nagrodę Francuskiego Związku Krytyków Teatru.

"Moim mistrzem rzemiosła stał się Szekspir" - przyznawał reżyser. Do tej pory dziesięć razy reżyserował KUPCA WENECKIEGO, ZIMOWĄ OPOWIEŚĆ i POSKROMIENIE ZŁOŚNICY, HAMLETA. Przełomowym przedstawieniem w inscenizacjach Szekspira stała się BURZA. Warlikowski reżyseruje też opery.

GRZEGORZ JARZYNA -jeden z najzdolniejszych reżyserów teatralnych młodego pokolenia "manifestuje odrębność scenicznej rzeczywistości, która nie naśladuje żadnej innej, nie rączy się realizmem ani życiową szmirą" - pisał Piotr Gruszczyński.

Drugą cechą charakterystyczną teatru Jarzyny jest sięgnięcie do znaków i symboli kultury masowej, jej stereotypów..."

Bardzo krótka historia teatru

» *Świat teatrem, ludzie aktorami*

Starożytna Grecja była pierwszym krajem europejskim, w którym przedstawienia dramatyczne wzrosły do poziomu sztuki. W dramacie starogreckim górowało słowo poetyckie, które było recytowane na tle muzyki poetyckiej i tańca.

Starożytny grecki teatr w Epidauros - znacie to?

Początki

Najstarszy gatunek dramatyczny wywodzi się z obchodów ku czci Dionizosa, boga wina i odradzającej się natury, z około V w. p.n.e. Obowiązują w nim trzy zasady: odpowiedzialności (jedności stylu), trzech jedności " czasu, miejsca, akcji oraz zasada decorum, czyli obowiązek pisania tragedii stylem wysokim. Na początku aktor wygłaszał zapowiedź, a potem włączał się (parodos) chór, ze śpiewem i tańcem wkraczający na orchestrę, czyli przód proscenium. Potem następowały kolejne części epejsodia, stasimony i finałowa pieśń wyjściowa, czyli exodos. Wystawiano zarówno tragedie, jak i komedie. Spektakle wykonywano w specjalnych budowlach usytuowanych przeważnie na zboczach wzgórz; składały się one z przebieralni (skene), podium, na którym występowali aktorzy, orchestry i dwóch paradnych przejść, służących do wprowadzania aktorów. W starożytnym Rzymie budowano już amfiteatry oraz słynne Koloseum, czyli Amfiteatr Flawiuszów. Występować mogli tylko mężczyźni, a na początku w ogóle nie było ról kobiecych. Organizatorami i odbiorcami widowisk byli zwykli obywatele. Najsłynniejsi tragediopisarze tego czasu to wasz znajomy Sofokles ("Antyгона", „Król Edyp”), Eurypides, Ajschylos i Arystofanes.

Dalszy rozwój

Po upadku kultury rzymskiej nastąpiła długa przerwa w rozwoju teatru. Pewne elementy zaznaczały się czasami na turniejach i uroczystościach dworskich; przetrwała jedynie ludowa tradycja sztuki widowiskowej w postaci mimu. Średniowieczny teatr europejski wyrósł ponownie z obrzędów religijnych. Był to dramat liturgiczny (czyli misterium) o treści zaczerpniętej zarówno ze Starego i Nowego Testamentu, jak i z żywotów świętych. Stopniowo stało się miejskim widowiskiem, którego elementy utrwaliły jasełka. Świeckim odpowiednikiem sztuki teatralnej był moralitet. W epoce oświecenia i baro-

ku rozwój teatru cechował się powrotem do źródeł antycznych, powstawały pierwsze opery, nowe rozwiązania architektoniczne dotyczące kształtu teatru, ukształtowała się commedia dell'arte, powstawały pierwsze teatry stałe, a także zwiększyła się liczba efektów widowiskowych (zgodnie z zasadami baroku). W Anglii rozwinął się teatr elżbietański, tworzył swoje sztuki William Shakespeare, jeden z najwybitniejszych dramatopisarzy na świecie.

W wieku XVIII w teatrze europejskim zaczęły rozwijać się tendencje realistyczne, a w wieku XIX ugruntował się naturalizm wyrażający się głównie w iluzyjności oprawy plastycznej przedstawień i imitacyjnym charakterem gry aktorskiej. Oprócz tego teatr stał się instytucją precyzyjnie zorganizowaną, znaczenia nabrały funkcje reżysera, scenografa i kierownika literackiego.

Wiek XX

Na przełomie wieków wystąpili inicjatorzy reformy przeciwko tworzeniu iluzji rzeczywistości; wywarła ona wielki wpływ na cały teatr europejski XX wieku. Teatr stał się sztuką autonomiczną, rozwinięto inscenizację i scenografię. W wielu krajach powstały warunki sprzyjające rozwojowi różnych tendencji. Później rozwijał się teatr awangardowy młodego pokolenia. Obecnie możemy spotkać się z wszelkimi możliwymi formami teatru, często odbiegającymi od tradycyjnych norm, jednak zawsze mającymi na celu przekazanie czegoś widzowi. Teatr często zmusza do refleksji, brutalnie pokazuje rzeczywistość lub wycisza nas śpiewem i tańcem. Teatr jest swoistym wyznacznikiem rozwoju i poziomu kultury, różnym dla każdego narodu.

Ważniejsze festiwale teatralne w Polsce:

Ogólnopolski Festiwal Sztuki Reżyserskiej „Interpretacje w Katowicach,

Krakowskie Reminiscencje Teatralne

Opolskie Konfrontacje Teatralne „Klasyka Polska”

Międzynarodowy Festiwal Teatralny „Malta” w Poznaniu,

Międzynarodowy Festiwal Teatralny „Kontakt” w Toruniu,

Festiwal Festiwali Teatralnych „Spotkania” w Warszawie,

Festiwal Teatralny „Dialog” we Wrocławiu

teatr (z gr. theatron, czyli widowisko, teatos " dostrzegalny, teates " widz, theatron " miejsce dramatycznych przedstawień) to - po pierwsze - rodzaj sztuki widowiskowej, po drugie specjalnie wybudowany budynek, po trzecie zespół ludzi zajmujący się inscenizowaniem widowisk scenicznych, po czwarte instytucja publiczna zajmująca się przygotowaniem widowisk scenicznych i wreszcie "Teatr" to tytuł polskiego czasopisma o tematyce teatralnej. Pierwsze cztery teatry "współżyją" ze sobą (przeważnie), a ich historia sięga starożytności.

Najwybitniejsi twórcy teatru w Polsce: Aleksander Bardini, Kazimierz Dejmek, Jerzy Grotowski, Tadeusz Kantor, Leon Schiller, Konrad Swinarski, Henryk Tomaszewski.